

ROZPRÁVKY VO SVETLE DUCHOVNÉHO SKÚMANIA

RUDOLF STEINER

GA 101

II. Mongolská legenda

21. októbra 1907, Berlín

Jednoduchý príbeh nájdeme medzi Mongolmi v Ázii, ktorí sa presadili až do východnej časti Európy, kde žijú mongolské ságy a príbehy. Dokonca aj bez toho, aby sme doteraz poznali múdrosť, ktorá je v nej obsiahnutá, nie je v tejto mongolskej ságe niečo, čo by nás hlboko zaujalo, čo nám hovorí:

Existuje matka, ktorá má na temene hlavy jediné oko. Táto matka sa bezútešne ponáhľa svetom, lebo prišla o svoje jediné dieťa. Ponáhľa sa svetom, dvíha každý kameň a dvíha ho k oku, aby ho potom sklamane opäť zhodila na zem, aby sa rozbil na tisíc kúskov, lebo sa musí presvedčiť, že to nie je jej stratené dieťa. Robí to isté s každým predmetom a zakaždým verí, že nájde svoje stratené dieťa. Uchopí predmet, priloží si ho k oku a po zmarení nádeje ho odhodí. Preto sa neustále ponáhľa svetom a opakuje tento postup znova a znova.

Tento príbeh nie je ničím iným ako spomienkou na kmeň zahnaný najďalej na východ, ktorý ešte vedel o starovekej Atlantíde, o prvotnom stave ľudstva, v ktorom ľudia stáli bližšie k duchovným svetom a sami boli ešte schopní nahliadnuť do týchto svetov. . Všetci určite viete, že s dieťaťom po narodení sa kosti na hlave postupne uzatvárajú. V praveku existoval medzi ľuďmi iný vzťah k vonkajšiemu svetu. V tom čase, keby človek mohol vidieť

rovnakým spôsobom ako dnes, videl by orgán, ako žiariace telo, vyčnievajúce na tom mieste na hlave, jeho lúče siahajúce až k hraniciam ľudskej podoby a miznúce do okolie. Dalo by sa spozorovať niečo ako podivuhodný lampáš, ktorý sa len celkom nevhodne nazýva oko, keďže tento orgán nebol okom. Bol to orgán cítenia a vnímania ľudstva v tých pradávnych, pravekých dobách, pomocou ktorého sa ľudské bytosti mohli voľne a bez prekážok pozerať do toho, čo nazývame astrálny svet. Takto mohli vidieť nielen telá, ale aj duše a to, čo v dušiach okolo nich vlastne žilo.

Tento orgán sa zmenšil a stal sa z neho takzvaná epifýza, teraz zakrytá strechou hlavy. Ľudia však nosia tento prastarý orgán, s ktorým mohli prežívať duchovné svety okolo seba, ako dedičstvo dnes v duši. Je to túžba po týchto svetoch, ku ktorým sa zavreli dvere, dvere vlastnej hlavy. Túžba po tomto svete zostala, aj keď nie možnosť nahliadnuť doň. Táto túžba je vyjadrená v rôznych náboženstvách, v tom, čo žije v ľudských dušiach. Ak predtým ľudské bytosti videli v okolitých duchovných oblastiach teplé bytosti naplnené pocitmi, očami teraz vidia okolo seba fyzické formy s definovanými obrysami.

Či to nie je naozaj pútavý príbeh, v ktorom táto žena, matka ľudstva, hľadá svet, hľadá to, čo utlmí jej túžbu, no nenachádza to vo všetkých vonkajších objektoch, pretože už nevidí to, čo kedysi dokázala? vidíte, keď oko na vrchu hlavy ešte fungovalo? Toto už nie je možné nájsť vo všetkých vonkajších objektoch, ktoré dnes ľudstvo vidí prostredníctvom zmyslov. Týmto spôsobom k nám svetový duch hlboko prehovára prostredníctvom ság a mýtov. Ich hlboký význam pochopíme až vtedy, keď o nich budeme uvažovať z hľadiska pravej duchovnej vedy.

To, čo ľudia tak pútavo vyjadrili v takých grandióznych pravdách v starých ságach a rozprávkach – ako napríklad v mongolskej

rozprávke o žene s jedným okom – sa v budúcom ľudstve prejaví v inej podobe. Sila duchovného videnia v ľudských bytostiach opäť ožije. Sila duchovného videnia, ktorá je vlastnosťou hlavy a oka, v nich už nezanechá pocit nespokojnosti pri pohľade na fyzické predmety v našom okolitom svete, ako je to v prípade ženy z legendy, ktorá zahadzuje všetko vo svojom okolí. Táto sila začne prenikať do súčasnej povahy ľudských bytostí a začnú vidieť nielen vonkajší, fyzický aspekt vecí, ale aj to, čo je vyjadrené duchovnou povahou vo vonkajších objektoch. To, čo sa stalo iba materiálnym, bude potom pre nich duchovné. Ich teraz zatvrdnuté fyzické telá budú opäť zduchovené. Žena z mongolskej legendy bude opäť žiť a bude vyzerať k svetu. A zatiaľ čo ona teraz zahadzuje veci, ktoré ukazujú len ich zmyslovo vnímateľnú stránku, a nenachádzajú v nich to, čo hľadá, ľudské bytosti budúcnosti opäť uvidia ducha v hmote a nájdu to, čo im patrí. Potom sa ho môžu chopiť a s láskou si ho pritlačiť k srdcu. V iných entitách nájdu duchovnosť sveta, ktorú môžu uchopiť s láskou.

Ľudská evolúcia sa bude vyvíjať ako postupný vzostup do kozmu. To bude musieť nastať po stupňoch, nedá sa to zachytiť bleskovo. Ak by sa na tom ľudia nechceli s trpezlivosťou podieľať, potom by sila oka na hlave starých ľudí nepretekala celou ich bytosťou, všetkými orgánmi ako aura lásky. Táto sila by sa vyčerpala a ľudské bytosti by sa museli v bez lásky oddeliť od toho, čo je mimo nich, a uschnúť. Ľudské bytosti sú však povolané, aby všetko na svojej planéte prenikli láskou, vzali si planétu so sebou a vykúpili ju. Vykúpenie nášho vnútra sa nemôže uskutočniť bez vykúpenia toho, čo je mimo nás. Ľudské bytosti musia vykúpiť planétu spolu so sebou samými. Vykúpenie môže nastať iba vtedy, ak ľudské bytosti vylejú svoje sily do vesmíru. Ľudská bytosť sa nemá stať len tým, kto je vykúpený, ale aj vykupiteľom.